

COSIMA VON BONIN (TYSKLAND)
"DEPRIONEN, A VOYAGE TO THE SEA", 2006
"SEASONS IN THE ABYSS", 2006

Bomull, lin / Blandteknik. Cosima von Bonin är född 1962 i Mombasa, Kenya och bor och verkar i Köln, Tyskland. Hon är en av de mest inflytelserika och produktiva konstnärerna i Tyskland idag. Hennes konst låter sig inte inordnas i någon specifik genre, utan omfattar skulptur, fotografi, textila "målningar", installationer, film, video och performance. Ofta kombineras dessa i större installationer där hon ibland inkluderar verk från konstnärskollegor eller konstnärer hon känner släktskap med. von Bonin driver även ett skivbolag i samarbete med Justus Köhnke .

Hennes konst är ett slags fritt flöde, reaktioner på intryck från populär- och folkkultur, mode, hiphop, techno och även personliga upplevelser. I sina verk skapar von Bonin världar där egna sociala regler råder. Hon arbetar med idéer om lek och indoktrinering, struktur och improvisation, köns- och identitetsfrågor – i verk som ofta ter sig absurda men också fulla av humor.

2001 skapade Cosima von Bonin det nya verket "ITEM" till utställningen "Free Port" på Magasin 3. Det visades senast på utställningen "To be continued..." på Magasin 3 år 2007.

De två verken som visas i "BETWIXT" var båda med i den stora konstutställningen "Documenta XII" i Kassel, 2007 där von Bonin deltog med flera verk. Samma år hade hon separatutställningen "Roger and Out" på Los Angeles Museum of Contemporary Art. Cosima von Bonin har bland annat ställt ut på American Fine Arts, New York (1993), Museum Fridericianum, Kassel (1994), Louisiana Museum for Moderne Kunst, Danmark (1997).

Richard Julin
Chefsintendent Magasin 3 Stockholm Konsthall

GABRIEL OROZCO (MEXIKO)
"SAMURAI TREE ANIMATION", 2007

Projektion av digital animation, 22 min, loop. Den mexikanske konstnären Gabriel Orozco föddes 1962 i Jalapa, Veracruz. Han bor i Paris, New York och Mexico City. Orozco reser nästintill oavbrutet världen runt och använder sig av de intryck han får under resorna i sin konst. Han arbetar i flera tekniker så som video, teckning, installationer, skulptur och fotografi.

I många av sina verk ser han närmre på vardagliga objekt och situationer i den urbana miljön. Han vrider på våra föreställningar om verkligheten med subtila förskjutningar av saker vi som betraktare tycker oss känna igen. Många verk är interaktiva, som exempelvis "Ping Pond Table" (1998), som är en version av pingis där fyra spelare kan spela med racketar och pingisbollar. Bordet består av fyra planhalvor och en vattenfylld damm med näckrosor i mitten. Just spel av olika slag förekommer i nya former i flera av Orozcos verk. "Horses Running Endlessly" (1995) är ett annat exempel, där schackbrädet har fyra färger på rutorna, sexton gånger sexton rutor och enbart hästar som spelpjäser.

Hans intresse för spel tillsammans med en passion för geometri och kartläggning framgår i verket "Samurai Tree Animation" som visas i utställningen "BETWIXT". De geometriska formerna vi ser i animationen har Orozco utvecklat från, till en början, enkla skisser av cirkulära former. Han har sedan formulerat specifika regler för cirkulärnas storlek och färgsättning. Reglerna han skapat är baserade på hur springaren i schack rör sig likt en L-form. Springarens rörelse är i sig en representation av den tredimensionella rymden på ett tvådimensionellt spelplan. "Samurai" i titeln refererar just till "the Samurai move" som springarens rörelse ibland kallas på engelska. I animationen ser vi alla kombinationer av färger som är möjliga inom det system Orozco satt upp.

Parallellt med animationen existerar även en serie målningar med samma motiv av cirklar. Målningar som är baserade på samma idé och regler är precis som animationen 55 x 55 cm stora och målade på cederträ med bladguld och temperafärger. Orozco har i sina målningar använt sig av samma teknik som de medeltida ikonmålarna.

Gabriel Orozco har bland annat ställt ut på Carnegie International, Pittsburgh, USA (1999); "Documenta XI", Kassel (2002); Venedigbiennalen (1993, 2003 och 2005). Några platser där han har haft separatutställning är Portikus, Frankfurt am Main (1999); Museo Internacional Rufino Tamayo, Mexico City (2001); Museum of Contemporary Art, Los Angeles (2001); Hirshhorn Museum, Washington DC (2004); Serpentine Gallery, London (2004); Palacio Cristal, Museo Nacional Centre de Arte Reina Sofia, Madrid (2005); Museo del Palacio de Bellas Artes, Mexico City (2006) och Museum Ludwig, Köln (2006).

Richard Julin
Chefsintendent Magasin 3 Stockholm Konsthall

JONATHAN MONK (STORBRITANNIEN)

“LIGHT”, 2006–2007

“SO LET US NOW BEGIN AT THE BEGINNING”, 1999–2006

Installation med laserprojektion, römaskin, plywood, cowboyhatt, plommonstop, silvergelatintyck och plastpåse med Granny Smith-äpplen / Vit neonskylt monterad på plexi. Den brittiske konstnären Jonathan Monk är mest känd för sitt lekfulla och vanvördiga exproprierande av verk och idéer från 1900-talskonsten. Han är född i Leicester 1969 och studerade på Glasgow School of Arts men bor och arbetar numera i Berlin. Monk är extremt produktiv och arbetar i flera olika tekniker men hans verk saknar en tydlig visuell enhetlighet. Idémässigt löper dock en röd tråd genom hans verk: ordlekar, kritiska kommentarer till konstnärskollegors verk, humor, avståndstagande från tanken på en upphovsman, och ett ofta personligt eller självbiografiskt inslag – allt det är kännetecknande för en konstnär som har sagt att han aldrig vill göra något som inte lika väl kunnat göras av någon annan.

Monk har beskyllts för att vara allt från konstnärsvampyr till hovnarr. Samtidigt har han lovordats som ett slags likriktare som gör 1900-talets ”svåra” konstidéer mer lättillgängliga genom att klä dem i humor och ibland också nonchalans. Konceptkonst och minimalism är hans särskilda favoriter och Sol LeWitt en av hans viktigaste källor. Monks blandning av högt och lågt och hans subjektiva uttolkande av konsttraditionen ställer frågor snarare än ger svar. Fotoserien “Waiting for Famous People”, 1995, visar en förväntansfull Monk som står i ankomsthallen på en flygplats och håller namnskyltar med texten Pablo Picasso, Andy Warhol, Marcel Duchamp, mamma och John Travolta. I en serie noggrant målade textverk från 2004 med titlar som “This painting should ideally be hung above a Carl André” eller “This painting should ideally be hung to the right of an Ed Ruscha” infogar konstnären skickligt sig själv både stilistiskt och bokstavligt i en konsthistorisk kanon.

“Light”, 2006-2007, är en installation tillägnad René Magritte. Förutom att den bild som lasern pekar på är ett foto av den belgiska konstnären på rodeo i Texas så är installationen full av ironiska anspelningar på surrealisternas bildspråk: de gröna äpplena, plommonstopet, den drömska atmosfär som uppstår med hjälp av römaskinen och de absurda kontraster som finns i verket. Man skulle kunna tro att Monk leker med både idéer och ord. Laserns ljus (light) tänds (lights) Magrittes cigarett – i en sammanblandning av bokstavligt och bildligt, verklighet och fantasi.

Trots alla anspelningar och syftningar har Monks verk en djupt personlig bakgrund, som till exempel i “So Let Us Now Begin at the Beginning”, 1999-2006 – födelsestaden Leicester skrivet i neonbokstäver, baklänges och upp-och-ner. Stilmässigt kan man se verket som ännu ett citat från konstnärer som Bruce Nauman eller Dan Flavin, men idémässigt är det en lek med föreställningen om konstnärens självbiografi och dessutom en förvrängd kronologi.

Jonathan Monks verk har visats internationellt sedan början av 90-talet bland annat i separatutställningar på Arnolfini, Bristol (2003); ICA, London (2005); Palais de Tokyo, Paris; Musée d’Art Moderne de la Ville de Paris; Tramway, Glasgow (samtliga 2008). Han har medverkat i grupputställningar på BuroFriedrich Berlin (2001-2002); Swiss Institute Contemporary Art, New York (2004); Kadist Art Foundation, Paris (2006) och Tate Modern, London (2007).

Bettina Schultz

Assisterande intendent Magasin 3 Stockholm Konsthall

KENDELL GEERS (SYDAFRIKA)
"FUCKING WONDERLAND (OVAL)", 2007
"KANNIBALE (MARCEL DUCHAMP) 11", 2007
"KANNIBALE (MADONNA) 11", 2007
"KANNIBALE (FRANCIS PICABIA) 10", 2007

Blandteknik / Tusch på papper / Tusch på papper / Tusch på papper. Kendell Geers verk befinner sig i gränslandet mellan det farliga och det sublimala och handlar om "ögonblicket då ord inte räcker till". Geers beskrivs ofta som "kulturterrorist" han arbetar med laddade ämnen för att få betraktaren att reagera på ett fysiskt påtagligt sätt. Genom att blanda infall och bilder från vardagslivet med finkultur kommenterar Geers mediernas trivialisering av våld och sex. Han väljer och vrakar hämningslöst ur konsthistorien såväl som ur film, litteratur och massmedia och blandar bilder och texter fritt för att skapa nya tolkningar.

Kendell Geers föddes 1968 i Johannesburg i Sydafrika och bor och arbetar i Bryssel. Under sin karriär har han bytt både förnamn och födelsedatum och hans verk har på olika sätt behandlat frågor om identitet och exil. Geers poängterar att det visserligen finns en koppling mellan hans verk och uppväxten under apartheid och den nya samhällsordningens våldsamma förändringar, men att hans konst lika mycket handlar om underliggande frågor ommänsklighet och personliga gränser som om politik. Geers drar in betraktaren i betydelseskapandet genom att konstruera ögonblick av chock och främlingskap och be oss ifrågasätta och uppleva hans verk från ett högst personligt perspektiv.

Språket som bärare av struktur och därmed yttersta symbol för begränsning är ett återkommande tema i hans arbeten. I blinkande neonljus förvandlas "slaughter" (slakt) till "laughter" (skratt) och "error" (fel) till "terror" (skräck). Titlarna är ofta hänvisningar som i verket "Fucking Wonderland" där en mönstrad spegel för oss in i Lewis Carrolls böcker om "Alice i Underlandet" och "Alice i Spegellandet" ("Alice's Adventures In Wonderland" och "Through The Looking-Glass and What Alice Found There") där skalförskjutningar, motsatser, nonsens och omkastningsteman finns i spegelbilden. Samma omkastande påträffar vi också i Geers hantering av ordet "FUCK", det obscena förvandlas till ett vackert mönster genom att det bokstavligen vrids bak-och-fram och upp-och-ned och visar oss vår egen spegelbild.

På liknande vis är grafiken och teckningarna i serien "Kannibale" dels en anspelning, dels ett exempel på den teori om kulturell kannibalism som 1928 lanserades av den brasilianska poeten Oswald de Andrade som en symbol för global kulturell nedsmutsning och införlivandet av "den andres" bilder och värderingar. Förutom att bildmässigt citera andra berömda konstnärers verk hänvisar serien till konsthistoriska ögonblick, till exempel det dadaistiska manifestet och Francis Picabias tidskrift Cannibale. Än en gång stöter vi på mönstret som skapas av mantrat, upprepningen av ordet "FUCK" tills det tömts på chockvärde och betydelse, ännu ett exempel på Geers strategi att förpacka det avskyvärda i det lockande.

Kendell Geers har ställt ut omfattande. Bland annat i separatutställningar på South African National Gallery (1999); Palais de Tokyo, Paris (2002); MACRO Museo d'Arte Contemporanea, Rom (2004); BALTIC, Newcastle (2007); SMAK Stedelijk Museum voor Actuele Kunst, Gent (2007) och Musée d'Art Contemporain Lyon (2008). Han har medverkat i grupputställningar som "ARS 01" – Kiasma, Helsingfors (2001); Documenta 11, Kassel (2002); The Short Century, P.S.1 Contemporary Art Center, New York (2002); Istanbulbiennalen (2003); Göteborgs Internationella Konstbiennial (2003); Moskviabiennalen och Venedigbiennalen (2007).

MONA HATOUM (BRITISK/PALESTINSK)
"NATURE MORTE AUX GRENADES", 2006–2007

Installation med kristall, kolstål, gummi. Mona Hatoum förenar i sina verk sitt intresse för estetik med ämnen av såväl politisk som social karaktär. Hon är idag en av de mest ansedda konstnärerna i sin generation. Hon föddes 1952 av palestinska föräldrar i Beirut, men bosatte sig i London 1975 sedan inbördeskriget i Libanon hindrade henne att åka hem från en Londonvistelse. Efter studier vid Byam Shaw School of Art och Slade School of Art skapade hon sig under 80-talet ett namn genom en rad uppmärksammade performance- och videoverk. Centralt i hennes arbeten är konfliktfyllda teman som våld, förtryck och voyeurism, ofta i relation till den mänskliga kroppen.

I början av 90-talet arbetade Hatoum återkommande med storskaliga installationer och objekt som ger upphov till motsägelsefulla känslor – fascination och rädsla, begär och avsky. Hennes konst utspelar sig på gränsen mellan verklighet och illusion, vardagliga föremål förvrängs och förvandlas till obehagliga och ibland fysiskt farliga objekt. Kryckor av gummi, en matta av nålar och strömförande husgeråd är några exempel på Hatoums unika uttryck. Konstnären beskriver själv verkens mångtydighet:

Först upplever man ett konstverk fysiskt. Jag vill att verket ska fungera både på sinnliga och intellektuella nivåer. Innebörder, konnotationer och associationer kommer efter den initiala fysiska upplevelsen, när ens fantasi, intellekt och psyke sprakar igång på grund av vad man har sett.

Mona Hatoum har ställt ut omfattande. År 2004 hade hon sin hittills största utställning på Magasin 3 Stockholm Konsthall. Hon visade då ett sextiototal verk inklusive "Undercurrent" som var nyproducerat för utställningen. 1995 nominerades hon till Turner-priset för sina utställningar på Centre Georges Pompidou i Paris (1994) och på White Cube i London (1995). Samma år var hon representerad i den italienska paviljongen under Venedigbiennalen. Hatoum var IASPIS-stipendiat i Stockholm (2001 och 2002). Som första bildkonstnär emottog hon Köpenhamns Universitets Sonningpris och den schweiziska konstutmärkelsen Roswitha-Haftmann-Preis i Zürich (2004). Hatoum är denna höst aktuell som mottagare av Rolf Schock-priset som delas ut av Kungliga Akademien för de fria konsterna.

Richard Julin

Chefsintendent Magasin 3 Stockholm Konsthall

PAUL CHAN (USA)
"5TH LIGHT", 2007

Digital videoprojektion, 14 min, loop. Likt flyktiga skuggspel på marken ser vi föremål som trotsar tyngdlagen; allt faller mot en bakgrund som växlar färg. Det som påminner om enkla skuggor är digitala animationer projicerade på golvet – ett återkommande inslag i konstnären Paul Chans verksvit "The 7 Lights".

År 2006 hade Paul Chan en utställning på Magasin 3, där verken "1st Light" och "2nd Light" visades. I den utställningen ingick också den tecknade videon "Happiness (Finally) After 35,000 Years of Civilization (After Henry Darger and Charles Fourier)", 2000-2003.

Här visas "5th Light", som liksom de föregående verken simulerar en dagsrytm från morgon till kväll. Det startar med en lila-rosa glöd som förändras till en djup orange-röd kvällssolfärg. Skuggor från olika objekt dyker upp när det färgade ljuset bleknar till vitt. Hela serien "The 7 Lights" har kopplingar till bibliska berättelser, specifikt till "uppryckandet", tolkningar av bibelcitater i vilka de kristna kommer att tas upp från jorden till himlen av Gud. Chan visar här sin egen tolkning av uppryckandet där objekten stiger mot himlen och människorna faller tillbaka till jorden. Ordet *Light* är överstruket i titlarna för att, med Paul Chans ord *understryka avsaknaden av ljus*.

Paul Chan arbetar med film, animation och teckning i verk som innehåller referenser till Goya likaväl som japansk pornografi, Bibeln och Beckett. Han är född 1973 i Hong Kong, och bor och verkar i New York. År 2002 utexaminerades han från Bard College och sedan dess har han fått stor uppmärksamhet för sitt konstnärskap och sina aktioner som politisk aktivist. Utställningen på Magasin 3 var hans första separatutställning i Europa. Därefter har han haft separatutställningar på Stedelijk Museum, Amsterdam och Serpentine Gallery, London (2007) samt tidigare i år på New Museum, New York. I grupputställningar har Chan medverkat i bland andra Carnegie International, Pittsburgh (2004); Lyonbiennalen (2005); Whitneybiennalen, New York (2006); Istanbulbiennalen (2007) och Turintriennalen (2008).

Richard Julin

Chefsintendent Magasin 3 Stockholm Konsthall

SOFIA HULTÉN (SVERIGE)

“RE RE RE RE RE”, 2008

Fyra videofilmer på fyra monitorer, 8 – 12 min, loop. Fem skulpturer i trä och blandteknik. Jag frågade Sofia Hultén om hon skulle vara intresserad av att skapa ett nytt verk för en utställning på Magasin 3 i vilken vi skulle visa ett urval verk ur vår samling tillsammans med hennes nya verk. När vi bestämde oss för att samarbeta kring utställningen som blev “BETWIXT” möttes vi vid ett flertal tillfällen för att prata om olika konstverk och konstnärer. Efter ett tag handlade diskussionen om hur man rör sig i utställningar, tar in olika verk och möjligen relaterar dem till varandra. Till slut fokuserade vi på ögonblicket och den fysiska platsen emellan konstverken. Stunden då “inget” finns att uppleva, när vi kanske tänker efter en stund för att sedan gå vidare.

Utgångspunkten för Sofia Hulténs nya verk är fyra gamla dörrar. Föremålen är i ett mellanrumstillstånd redan i sig själva. De förkroppsligar övergången mellan rum. Dörrar kan leda inåt eller utåt, från fångenskap till frihet. En människa kan vara inlåst eller utelåst. Utformningen av en ytterdörr avslöjar ofta vilket slags verksamhet som pågår innanför. När det gäller dörrar inuti byggnader kan det vara svårare att tyda dörrens historia. Sofia Hulténs fyra gamla innerdörrar ser alla olika ut och är märkta av tiden.

Sofia Hultén har studerat de gamla dörrarna noga: deras handtag, lås, ytor, märken, delar som saknas eller lagts till. Hon har ägnat tid åt att föreställa sig vad som kan ha hänt innan hon fick tag på dörrarna. För det nya verket har hon gjort en helt ny femte dörr formgiven genom att kopiera olika delar från de fyra gamla dörrarna. Den nya dörren står i centrum för fyra videofilmer där hon utför handlingar som troligen är orsaken till att de gamla dörrarna ser ut som de gör. Varje video motsvarar en given tidpunkt i de gamla dörrarnas “liv”, till exempel monteringen av ett handtag eller en namnskylt, krokar och dörrklockor, uppkomsten av olika sorters märken eller smuts och avlägsnandet av sådant som tidigare tillfogats.

När de fem dörrarna visas tillsammans finns ett visuellt samband mellan dem, och den femte dörren – hybriden – delar unika ursprungsegenskaper med de fyra andra. Den nya dörren är resultatet av en tidsparadox: samma olyckor och ändringar som påverkat de andra dörrarna i en annan tid och plats har inträffat på exakt samma ställen på den nya dörren.

“Re re re re re” står för rekonstruktion, restauration, reversion, rekombinant och retrodiktion.

Sofia Hultén är född 1972. Hon bor och verkar i Berlin och Birmingham. I år är hon aktuell med separatutställningarna “Mutual Annihilation”, Künstlerhaus Bremen (2008) och “Auflösung”, Skulpturenpark Berlin_Zentrum, Berlin (2008). Hon har tidigare ställt ut på bland annat P.S.1, New York (2003); Moderna Museet, Stockholm (2004); Rooseum, Malmö (2005); “Space Invasion”, Wien (2006); IKON Gallery, Birmingham (2007). År 1997/98 var hon DAAD-stipendiat, Berlin och under 2007 var hon ateljéstipendiat på IASPIS i Stockholm.

Richard Julin

Chefsintendent Magasin 3 Stockholm Konsthall